

Arne Larsen: Jeg takker arbejdsministeren for besvarelsen og kan altså heraf udlede, at arbejdsministeren ikke agter at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om ferie med henblik på en udvidelse af ferien fra 3 til 4 uger, idet arbejdsministeren henviser til, at det rent principielt må være et problem, som må løses af arbejdsmarkedets parter.

Jeg takker for svaret. Det må selvfølgelig indebære, at arbejdsmarkedets organisationer — og her tænker jeg selvfølgelig på de krav, der er rejst af de faglige organisationer — nu har den rettesnor at gå efter, at hvis de ønsker ferietiden udvidet, må de i første række få det ind i de overenskomstforhandlinger, som skal foregå her i efteråret og til foråret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Poul Dam* til statsministeren:

„Vil ministeren tage initiativet til at nedsætte et hurtigarbejdende udvalg med repræsentanter for juridisk, social, lægelig, psykologisk og pædagogisk sagskundskab til at iværksætte et eksperimenterende forsorgsarbejde for unge, der misbruger euforiserende stoffer, samt til at søge de fornødne midler til dette arbejde bevilget allerede for indeværende finansår?“

Skriftlig begrundelse:

Misbruget af forskellige stoffer, fra hash til LSD og heroin, udgør en trussel mod mange unge, men det synes endnu ikke at være erkendt, hvor alvorligt problemet er, og der er stor fare for, at de igangværende undersøgelser og overvejelser forsinkes en alvorligt ment indsats for de unge, der allerede er blevet misbrugere.

I øjeblikket står samfundet stort set magtesløst over for disse tilfælde. Der er ingen virkelige muligheder for at tilbyde en efterforsorg i forbindelse med eventuel afvænning, som kan styrke de pågældende i deres forsæt om at holde sig fra stofferne, og

de institutioner, der — uden at have særlige forudsætninger for det eller bevillinger til det nødvendige ekstrapersonale — påtager sig en vis opgave, må i de aller fleste tilfælde indrømme deres fallit.

Sagen kan ikke afvente den normalt anvendte procedure, men kræver usædvanlige initiativer. Den har berøring med mange fagministerier — hvorfor spørgsmålet er stillet til statsministeren — og en løsning kræver desuden både penge og det offentliges autoritet. Derfor antyder spørgsmålet en fremgangsmåde, hvorved et udvalg straks kan gå i gang — ikke med at drøfte og overveje, men med at starte et socialpædagogisk arbejde af eksperimenterende karakter.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Poul Dam: For 14 dage siden stillede hr. Tastesen et spørgsmål til justitsministeren om, hvad der skulle gøres for at stoppe den eksplosionsagtige udvikling af narkotikamisbrug blandt skolebørn og ungdom. Når jeg allerede nu har ment, at det var nødvendigt at tage et beslægtet spørgsmål op, ligger der heri ingen kritik mod hr. Tastesen eller mod justitsministeren; det var tværtimod væsentligt og godt, at det, der blev sagt ved den lejlighed, blev sagt. Men jeg tror, at alle, der arbejder med ungdom, er klar over, at situationen er endnu langt alvorligere, end det blev sagt ved den lejlighed. Vi er vist kommet i en situation, hvor forebyggelsen er ved at være noget, der er for sent, og hvor det er forsorgen, som må komme i højsædet, en forsorg for et antal værdifulde unge, der af den ene eller den anden grund er bragt ud i et narkotikamisbrug, som svækker deres arbejdsevne, og som måske i visse tilfælde kan føre dem ud i endnu værre situationer. Jeg har derfor valgt den lidt usædvanlige vej at stille et forslag i form af et spørgsmål, og jeg er interesseret i at høre, hvad statsministeren mener om det.